

те си! каква сладка каша съмь наготвила!“ Жерава — хлопъ — хлопъ! съ дългата си гага по талерката чукалъ чукалъ — нищо не можѣлъ да хване: А лѣсицата салтъ ближе, та ближе кашата, до като сама тя я изблизала сичката. Изѣла лѣсицата кашата и казва на жерава: „Да не ти е криво, кумче! повече нѣмамъ съсь що да та поканиѣ“. — „Благодарѣ ви, кумичке, и за туй“, отговорилъ ѣ жерава: „по заповѣдайте и вый утрѣ у дома нагости“.

На другыйа день дохожда и лѣсицата нагости на жерава; той былъ наготвилъ леща, насыпалъ я въ едно дълбоко гърне съ много тѣсны уста, и я прѣдлага на транезата та захванѣлъ да кани лѣсицата: „Заповѣдайте, кумичке, хапнете си, — мила моя! и азъ много сладка леща съмь сварилъ! А право да ви кажѣ, да ма прощавате, че нѣмамъ повече съсь що да ви са отерамѣ“. Лѣсицата — близъ — близъ! обикаля около гърнето; че заникни-и-и! пакъ — близъ — близъ! . . . доро ѣ са докыхало, като не можѣла да докачи нищо отъ лещата. А жерава стон на дългытѣ си крака, и съ дългата си гага салтъ токо лапа лещата изъ тѣснытѣ уста на гърнето: калвалъ, къвалъ, до като самъ си той я изѣлъ сичката. Послѣ казва на лѣсицата: „Да не ви е криво, кумичке, че нѣма съсь що да вы доугостѣѣ“. Отишла си тогазъ лѣсицата у тѣхъ си, послѣпяла гладна. Съ туй са свършило и прѣятелството ѣ съ жерава.

„Каквото повикашъ, таквось ти са и отзовава“.

Торбичка пълна съсь прѣсь.

Нѣкой си богать насилникъ прѣвзелъ съ насиліе малката нивица на една сирмашкыня, за да уго-